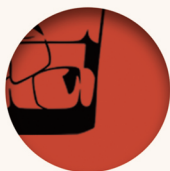

ALEX PAVESI

ΟΧΤΩ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Μετάφραση
Γιώργος Μπαρουξής

Μοντέρνο, ευρηματικό
και απόλυτα
διασκεδαστικό.

Sunday Mirror

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Ισπανία, 1930

Οι δύο ύποπτοι ήταν καθισμένοι σε αταίριαστα έπιπλα στο λευκό και άχρωμο καθιστικό, και περίμεναν να συμβεί κάτι. Ανάμεσά τους ένα αψιδωτό πέραςμα οδηγούσε σε μια στενή σκάλα χωρίς παράθυρα, έναν μισοσκοτεινό χώρο που έμοιαζε να δεσπόζει στο δωμάτιο, σαν ένα τζάκι με εξωπραγματικές διαστάσεις. Η σκάλα άλλαζε κατεύθυνση στη μέση της, κρύβοντας τον πάνω όροφο και δίνοντας την εντύπωση ότι οδηγούσε μόνο στο σκοτάδι.

«Είναι κόλαση, απλώς να περιμένουμε εδώ». Η Μέγκαν ήταν καθισμένη στα δεξιά του περάσματος. «Πόση ώρα μπορεί να κοιμηθεί κανείς για μεσημέρι, τελοσπάντων;»

Πήγε στο παράθυρο. Έξω η ισπανική ύπαιθρος είχε ένα θολό πορτοκαλί χρώμα. Έμοιαζε αφιλόξενη μέσα στη ζέστη.

«Μια δυο ώρες, αλλά έχει πιει». Ο Χένρι καθόταν πλαγιαστά στην πολυθρόνα, με τα πόδια του να κρέμονται πάνω από το μπράτσο και είχε μια κιθάρα στα χέρια του. «Τον ξέρω τον Μπάνι. Θα κοιμάται μέχρι το βράδυ».

Η Μέγκαν πήγε στο ντουλάπι με τα ποτά, εξέτασε τα μπουκάλια και τα γύρισε προσεκτικά ένα ένα έτσι που οι ετικέτες να βλέπουν προς τα έξω. Ο Χένρι πήρε το τσιγάρο από το στό-

μα του και το έφερε μπροστά στο δεξί του μάτι προσποιούμενος ότι την κοιτάζει μέσα από αυτό σαν να ήταν τηλεσκόπιο. «Το 'ριξες στο περπάτημα από άγχος πάλι».

Η Μέγκαν βημάτιζε πάνω κάτω σχεδόν όλο το απόγευμα. Το καθιστικό, με τα λευκά πλακάκια και τις πεντακάθαρες επιφάνειες, της θύμιζε αίθουσα αναμονής γιατρού. Θα μπορούσαν να είναι σε κάποιο νοσοκομείο στην πατρίδα τους αντί σε μια παράξενη ισπανική βίλα στην κορυφή ενός απότομου κόκκινου λόφου. «Αν εγώ περπατάω από άγχος, τότε εσύ μιλάς από νεύρα» μουρμούρισε.

Πριν από μερικές ώρες είχαν φάει σε μια μικρή ταβέρνα στο πιο κοντινό χωριό, μισή ώρα με τα πόδια από το σπίτι μέσα από το δάσος. Όταν τελείωσαν, ο Μπάνι σηκώθηκε από το τραπέζι και πρόσεξαν αμέσως και οι δύο πόσο μεθυσμένος ήταν.

«Πρέπει να συζητήσουμε» τους είπε μιλώντας λίγο μπερδεμένα. «Μάλλον αναρωτιέστε γιατί σας κάλεσα εδώ. Υπάρχει κάτι που ήθελα να συζητήσουμε εδώ και πολύ καιρό». Ήταν δυσοίωνη δήλωση για τους δύο καλεσμένους του, που στηρίζονταν ολοκληρωτικά σε αυτόν καθώς ήταν το πρώτο τους ταξίδι στην Ισπανία. «Όταν θα είμαστε στη βίλα, μόνο οι τρεις μας».

Τους πήρε σχεδόν μία ώρα για να γυρίσουν στο σπίτι, ο Μπάνι αγωνιζόταν να ανεβεί τον λόφο σαν γέρικος γάιδαρος, ένα γκρίζο κοστούμι με φόντο το κόκκινο χρώμα. Φαινόταν απίστευτο τώρα ότι πριν από τόσα χρόνια ήταν και οι τρεις τους στην Οξφόρδη. Ο Μπάνι έμοιαζε να έχει γεράσει δέκα χρόνια παραπάνω απ' αυτούς.

«Πρέπει να ξεκουραστώ» τραύλισε αφού μπήκαν στο σπίτι. «Δώστε μου λίγο χρόνο να κοιμηθώ και μετά θα μιλήσουμε». Έτσι, ο Μπάνι ανέβηκε πάνω να κοιμηθεί μέσα στην απογευ-

ματινή ζέστη και η Μέγκαν με τον Χένρι σωριάστηκαν στις δύο πολυθρόνες δεξιά κι αριστερά από τη σκάλα. «Ένας σύντομος απογευματινός υπνάκος».

Είχαν περάσει σχεδόν τρεις ώρες από τότε.

Η Μέγκαν κοίταζε από το παράθυρο. Ο Χένρι έσκυψε μπροστά και μέτρησε τα πλακάκια ανάμεσά τους: επτά λευκά πλακάκια σε διαγώνια κατεύθυνση. «Μοιάζει με παρτίδα σκάκι» είπε. «Γι' αυτό κινείσαι συνέχεια; Βάζεις τα κομμάτια σου στη θέση τους για μια επίθεση;»

Η Μέγκαν γύρισε και τον κοίταξε. Τα μάτια της είχαν στενέψει. «Το σκάκι είναι φτηνή παρομοίωση. Τη χρησιμοποιούν όποιοι θέλουν να δώσουν αίγλη σε μια σύγκρουση».

Από την ώρα που ο Μπάνι έδωσε ξαφνικό τέλος στο μεσημεριανό γεύμα σιγόβραζε ένας καβγάς ανάμεσά τους. Οι τρεις μας πρέπει να κάνουμε μια συζήτηση μακριά από τα μάτια τρίτων. Η Μέγκαν κοίταξε πάλι από το παράθυρο και της φάνηκε ότι έβλεπε τον επικείμενο καβγά σαν μια σκούρα κηλίδα στον γαλάζιο ουρανό, κάτι αναπόφευκτο όπως ο καιρός.

«Το σκάκι έχει κανόνες και συμμετρία» συνέχισε «αλλά μια σύγκρουση συνήθως είναι απλώς απάνθρωπη και βρόμικη».

Ο Χένρι έπαιξε την κιθάρα για να αλλάξει θέμα. «Ξέρεις πώς κουρδίζεται αυτό το πράγμα;» Την είχε βρει να κρέμεται στον τοίχο πάνω από την πολυθρόνα του. «Θα μπορούσα να παίξω αν ήταν κουρδισμένη».

«Όχι» απάντησε η Μέγκαν και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Χένρι την κοίταζε καθώς προχωρούσε πιο βαθιά στο σπίτι, μια σειρά από διαδοχικές μικρότερες εκδοχές της πλαισιωμένες από πιο μακρινές πόρτες στον διάδρομο. Άναψε κι άλλο τσιγάρο.

«Πότε λες να ξυπνήσει; Θα ήθελα να πάρω λίγο καθαρό αέρα».

Η Μέγκαν είχε γυρίσει, η μεγαλύτερη εκδοχή της στεκόταν στην πιο κοντινή πόρτα.

«Ποιος ξέρει» είπε ο Χένρι. «Τώρα κοιμάται τον ύπνο του μόλις φαγωμένου». Η Μέγκαν δεν χαμογέλασε. «Μπορείς να φύγεις. Πιστεύω πως ό,τι κι αν θέλει να μας πει δεν είναι επείγον».

Η Μέγκαν έμεινε αμίλητη, το πρόσωπό της όμορφο και ανεξιχνίαστο όπως στις φωτογραφίες της. Ήταν ηθοποιός στο επάγγελμα. «Ξέρεις τι θέλει να μας πει;»

Ο Χένρι δίστασε. «Δεν νομίζω».

«Καλά. Πάω έξω τότε».

Ο Χένρι κατένευσε και συνέχισε να την κοιτάζει καθώς έφευγε. Ο διάδρομος ξεκινούσε από το καθιστικό και εκτεινόταν όλος μπροστά του, έτσι την είδε να τον διασχίζει και να βγαίνει από μια πόρτα στο τέλος του. Η σκάλα ήταν στα αριστερά του Χένρι. Συνέχισε να παίζει με τις χορδές της κιθάρας μέχρι που μία κόπηκε και τινάχτηκε σαν μαστίγιο κόβοντάς τον στο πίσω μέρος του χεριού.

Εκείνη τη στιγμή το δωμάτιο σκοτείνιασε και ο Χένρι γύρισε αυτόματα στα δεξιά του: η Μέγκαν ήταν στο παράθυρο κοιτάζοντας μέσα και οι κόκκινοι λόφοι πίσω της έδιναν στο περίγραμμα της μια δαιμονική λάμψη. Έδειχνε να μην τον βλέπει, ίσως το φως της μέρας έξω ήταν πολύ δυνατό. Όμως ο ίδιος ένιωσε παρ' όλα αυτά σαν να ήταν σε ζωολογικό κήπο έτσι όπως είχε φέρει το πίσω μέρος του χεριού του στο στόμα για να γλείψει το μικρό κόψιμο και τα δάχτυλά του κρέμονταν από το σαγόνι του.

Η Μέγκαν κατέφυγε στη σκιερή πλευρά του σπιτιού.

Στάθηκε μέσα σε μια συστάδα αγριολούλουδα, έγειρε πίσω

ακουμπώντας στον τοίχο κι έκλεισε τα μάτια της. Από κάπου εκεί κοντά ακουγόταν ένας σιγανός κρότος: ταπ, ταπ, ταπ. Έμοιαζε να έρχεται από πίσω της. Στην αρχή νόμισε ότι ήταν ο ήχος της κιθάρας, ότι περνούσε μέσα από τους τοίχους, αλλά δεν ήταν μελωδικός. Ήταν πολύ αμυδρός, ανεπαίσθητος, αλλά τον άκουγε παρ' όλα αυτά, μια ξεκάθαρη αίσθηση σαν πέτρα μέσα στο παπούτσι.

Ταπ. Ταπ. Ταπ.

Γύρισε και κοίταξε πάνω. Μέσα από τα κάγκελα είδε μια μύγα να χτυπά ξανά και ξανά στο κλειστό παράθυρο της κρεβατοκάμαρας του Μπάνι. Ήταν στον πάνω όροφο δίπλα στη δική της. Μια μικροσκοπική μύγα που προσπαθούσε να ξεφύγει. Μετά είδε ότι ήταν δύο. Τρεις, βασικά. Τώρα τέσσερις. Ένα ολόκληρο σμήνος από μύγες που προσπαθούσε να βγει έξω. Η μία γωνία του τζαμιού ήταν μαύρη από μύγες. Φαντάστηκε άλλες ψόφιες πεσμένες στο πρεβάζι του παραθύρου. Βρήκε κάτω μια μικρή πέτρα και την πέταξε στο παράθυρο. Το μαύρο σύννεφο σκόρπισε με τον κρότο, αλλά από μέσα δεν ακούστηκε τίποτα. Δοκίμασε πάλι, αλλά δεν κατάφερε να ξυπνήσει τον οικοδεσπότη τους.

Την έπιασε ανυπομονησία. Μάζεψε μια ολόκληρη χούφτα πέτρες και τις πέταξε μία μία μέχρι που άδειασε το χέρι της. Έκανε πάλι τον κύκλο του σπιτιού, μπήκε από την πόρτα και διέσχισε τον διάδρομο που περνούσε μπροστά από τη σκάλα. Ο Χένρι τρόμαξε από την ξαφνική εμφάνισή της, η κιθάρα τού έπεσε και βρόντηξε στο κρύο λευκό δάπεδο.

«Νομίζω ότι πρέπει να ξυπνήσουμε τον Μπάνι».

Ο Χένρι είδε ότι ήταν ανήσυχη. «Πιστεύεις ότι κάτι συμβαίνει;»

Στην πραγματικότητα η Μέγκαν ήταν θυμωμένη. «Πιστεύω ότι πρέπει να κοιτάξουμε».

Η Μέγκαν άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα. Ο Χένρι την ακο-

λουθούσε από κοντά όταν η Μέγκαν είδε κάτι που την έκανε να σταματήσει και να ξεφωνίσει. Ενστικτωδώς την αγκάλιασε. Ήταν μια προσπάθεια να την ηρεμήσει, αλλά ο τρόπος του ήταν αδέξιος και βρέθηκαν κολλημένοι ο ένας στον άλλο μην μπορώντας να κινηθούν.

«Άσε με». Τον έσπρωξε από πάνω της και έτρεξε μπροστά· όταν έφυγε από τη μέση, ο Χένρι είδε αυτό που είχε δει κι εκείνη: ένα δάχτυλο από αίμα που ξεκινούσε κάτω από την πόρτα του Μπάνι και εκτεινόταν προς τη σκάλα δείχνοντας κατευθείαν αυτόν.

Δεν είχαν ξαναδεί τόσο πολύ αίμα. Ο Μπάνι ήταν στο κρεβάτι μπρούμυτα. Μια λαβή μαχαριού ξεπρόβαλλε από την πλάτη του και μια μπερδεμένη κόκκινη γραμμή αίματος ξεκινούσε από την άκρη του κρεβατιού και κατέληγε στο τραύμα. Η λεπίδα ήταν σχεδόν όλη κρυμμένη, έβλεπαν μόνο μια λεπτή ασημί γραμμή ανάμεσα στο σώμα του και τη μαύρη λαβή, σαν μια φευγαλέα λάμψη φεγγαρόφωτου που περνά από μια χαράμαδα στις κουρτίνες. «Εκεί είναι η καρδιά του» είπε η Μέγκαν. Η ίδια η λαβή θα μπορούσε να είναι μέρος ηλιακού ρολογιού, με το πτώμα να σημειώνει εν αγνοία του το πέρασμα του χρόνου.

Η Μέγκαν πλησίασε στο κρεβάτι αποφεύγοντας τις λιμνούλες στο πάτωμα. Όταν απείχε μισό μέτρο από το πτώμα, ο Χένρι τη σταμάτησε. «Νομίζεις ότι θα έπρεπε;»

«Πρέπει να βεβαιωθώ». Ήταν αστείο, αλλά πίεσε με τα δύο δάχτυλα στο πλάι του λαιμού του. Δεν υπήρχε σφυγμός. Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν είναι δυνατόν».

Ο Χένρι, σοκαρισμένος, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Το βάρος του έκανε τους λεκέδες του αίματος να απλώσουν προς

το μέρος του και πετάχτηκε πάνω σαν να ξυπνούσε από εφιάλτη. Κοίταξε την πόρτα, μετά γύρισε πάλι στη Μέγκαν.

«Ο δολοφόνος μπορεί να είναι ακόμη εδώ» ψιθύρισε. «Θα ψάξω στα άλλα δωμάτια».

«Εντάξει» ψιθύρισε και η Μέγκαν. Και επειδή ήταν ηθοποιός, ψιθύρισε με έναν τρόπο που ακούστηκε καθαρά, σαν ομιλία. Ήταν σχεδόν σαρκασμός. «Και κοίτα αν είναι κλειδωμένα όλα τα παράθυρα».

«Εσύ περίμενε εδώ» είπε ο Χένρι κι έφυγε.

Η Μέγκαν προσπάθησε να πάρει μια βαθιά ανάσα, αλλά ο αέρας στο δωμάτιο μύριζε ήδη αποσύνθεση και οι χαρακτηριστικές μύγες χτυπούσαν ακόμη στο τζάμι, το όριο της αποπνικτικής ζεστής μέρας. Πρέπει να είχαν βαρεθεί το πτώμα. Πήγε στο παράθυρο και το σήκωσε τέσσερις πέντε πόντους. Οι μύγες βγήκαν κατευθείαν έξω και διαλύθηκαν στον γαλάζιο ουρανό σαν κόκκοι αλάτι που τους ανακατεύεις στη σούπα. Εκεί που στεκόταν δίπλα στο παράθυρο παγωμένη από το σοκ άκουγε τον Χένρι να ψάχνει σε κοντινά δωμάτια ανοίγοντας ντουλάπες και κοιτώντας κάτω από κρεβάτια.

Εμφανίστηκε πάλι στην πόρτα με μια απογοητευμένη έκφραση. «Δεν υπάρχει κανείς εδώ πάνω».

«Ήταν κλειδωμένα όλα τα παράθυρα;»

«Ναι, κοίταξα».

«Το φαντάστηκα» είπε η Μέγκαν. «Ο Μπάνι κλείδωσε τα πάντα ψυχαναγκαστικά πριν φύγουμε για φαγητό. Τον είδα».

«Κι αυτές, είναι κλειδωμένες;» Της έδειξε τις δύο μπαλκονόπορτες πίσω της. Η Μέγκαν τις πλησίασε και γύρισε τις μπετούγιες. Οι μπαλκονόπορτες ήταν συρτωμένες από μέσα, πάνω, κάτω και στη μέση.

«Ναι» του είπε. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού αδιαφορώντας για το αίμα που εξαπλώθηκε. «Χένρι, ξέρεις τι σημαίνει αυτό;»

Ο Χένρι συνοφρυώθηκε. «Σημαίνει ότι ο δολοφόνος πρέπει να έφυγε από τη σκάλα. Θα κλειδώσω όλες τις πόρτες και τα παράθυρα κάτω. Μείνε εδώ, Μέγκαν».

«Περίμενε...» άρχισε να λέει αυτή, αλλά ο Χένρι είχε εξαφανιστεί ήδη. Άκουσε τα ξυπόλυτα πόδια του να βροντούν κακόγηχα στα σκαλοπάτια που ήταν λευκά και σκληρά σαν πλήκτρα πιάνου, τον άκουσε να σταματά στη στροφή της σκάλας και να χτυπά με την παλάμη τον τοίχο για να κρατήσει την ισορροπία του και μετά άκουσε τις κινήσεις και την πορεία του στον όροφο από κάτω.

Άνοιξε ένα συρτάρι στο κομοδίνο του Μπάνι. Δεν είχε τίποτα μέσα πέρα από εσώρουχα και ένα χρυσό ρολόι. Σε ένα άλλο υπήρχε ένα ημερολόγιο και οι πιτζάμες του. Είχε κοιμηθεί με τα ρούχα φυσικά. Πήρε το ημερολόγιο και το ξεφύλλισε. Οι καταχωρήσεις σταματούσαν πριν από έναν χρόνο σχεδόν. Το έβαλε πάλι στη θέση του. Μετά κοίταξε το ρολόι της.

Πόσο έπρεπε να περιμένει εδώ, ανεχόμενη τον Χένρι και τις αυτοσχέδιες προσπάθειές του να πάρει τον έλεγχο της κατάστασης πριν κατεβεί κάτω για να τον αντιμετωπίσει;

Με κάθε πόρτα που έκλεινε ο Χένρι, το σπίτι γινόταν όλο και πιο ζεστό, έτσι, ενώ είχε αρχίσει ορμητικά, τώρα κινούνταν αργά και μεθοδικά ανασαίνοντας βαριά και φάχνοντας κάθε δωμάτιο πολλές φορές για να βεβαιωθεί ότι δεν του είχε διαφύγει τίποτα. Η διαρρύθμιση ήταν μπερδεμένη και αναρωτήθηκε γιατί ο Μπάνι είχε έρθει να ζήσει μόνος του σε ένα τόσο μεγάλο σπίτι. Κάθε δωμάτιο είχε διαφορετικό σχήμα ή μέγεθος και πολλά δεν είχαν παράθυρα. «Κανένα φως, μόνο σκοτάδι ορατό». Αυτά κάνεις όταν έχεις λεφτά, σκέφτηκε.

Γύρισε στο καθιστικό και τη βρήκε καθισμένη στο μπράτσο

της πολυθρόνας όπου καθόταν εκείνος πριν, να καπνίζει ένα από τα τσιγάρα του. Αισθάνθηκε ότι έπρεπε να πει κάτι εύθυμο για να καθυστερήσει τουλάχιστον για μια στιγμή την αντιμετώπιση της πραγματικότητας. «Το μόνο που χρειάζεσαι είναι η κιθάρα κι ένα κούρεμα και θα είναι σαν να κοιτάζω σε κα-θρέφτη».

Η Μέγκαν δεν απάντησε.

«Έφυγε» είπε ο Χένρι. «Υπάρχουν ένα σωρό παράθυρα και πόρτες εδώ κάτω φυσικά. Θα μπορούσε να φύγει από όπου ήθελε».

Με μια αργή κίνηση η Μέγκαν άφησε το τσιγάρο να πέσει σε ένα τασάκι και πήρε ένα μικρό μαχαίρι που είχε αφήσει δίπλα στο τασάκι. Ο Χένρι δεν το είχε προσέξει καν, ήταν απλώς ένα ακόμα λεπτό αντικείμενο χαμένο μέσα στο λιτά επιπλωμένο δωμάτιο. Η Μέγκαν σηκώθηκε όρθια και γύρισε το μαχαίρι προς το μέρος του, η μύτη του να σημαδεύει το στήθος του.

«Ακίνητος» είπε σιγά. «Μείνε εκεί που είσαι. Πρέπει να μιλήσουμε».

Ο Χένρι έκανε πίσω. Το πίσω μέρος από τα γόνατά του άγγιξε την πολυθρόνα απέναντι στη δική της και σωριάστηκε πάνω της. Η Μέγκαν αναπήδησε από την ξαφνική κίνηση και ο Χένρι για μια στιγμή αισθάνθηκε ανυπεράσπιστος κι έσφιξε απελπισμένος τα μπράτσα της πολυθρόνας. Όμως η Μέγκαν έμεινε στη θέση της. «Θα με σκοτώσεις, Μέγκαν;»

«Μόνο αν με αναγκάσεις».

«Δεν μπορούσα ποτέ να σε αναγκάσω να κάνεις τίποτα». Ο Χένρι αναστέναξε. «Μπορείς να μου δώσεις ένα τσιγάρο; Φοβάμαι ότι αν πάρω μόνος μου, μπορεί να χάσω ένα δυο δάχτυλα. Μπορεί να καταλήξω να καπνίζω τον ίδιο μου τον αντίχειρα, σαν μικρό πούρο».

Η Μέγκαν έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο και το πέτα-

ξε προς το μέρος του. Ο Χένρι το πήρε από κάτω και το άναψε προσεκτικά. «Λοιπόν» είπε. «Ψάχνεις αφορμή για καβγά όλο το απόγευμα, αλλά είχα φανταστεί κάτι πιο πολιτισμένο. Τι σημαίνει αυτό;»

Η Μέγκαν μίλησε με τη σιγουριά του ανθρώπου που έχει ξεγελάσει τον εχθρό του. «Προσπαθείς να φέρεσαι ήρεμα, Χένρι, αλλά τα χέρια σου τρέμουν».

«Ίσως. Κρυώνω. Είναι η ιδέα μου ή το ισπανικό καλοκαίρι είναι λιγάκι κρύο φέτος;»

«Όμως είσαι λουσιμένος στον ιδρώτα».

«Τι περιμένεις; Μου έχεις κολλήσει ένα μαχαίρι στα μούτρα».

«Το μαχαίρι είναι μικρό κι εσύ είσαι μεγαλόσωμος. Και δεν είναι ούτε καν κοντά στα μούτρα σου. Τρέμεις επειδή ανησυχείς ότι θα ξεσκεπαστείς, όχι επειδή πιστεύεις ότι θα σε μαχαιρώσω».

«Τι υπονοείς;»

«Ας δούμε τα γεγονότα. Υπάρχουν πέντε δωμάτια πάνω. Όλα έχουν κάγκελα στα παράθυρα. Χοντρά μαύρα κάγκελα, απ' αυτά που βλέπεις στα καρτούν. Δύο από τα δωμάτια έχουν μπαλκονόπορτες και ήταν όλες κλειδωμένες. Τα παράθυρα επίσης. Τα τσεκάρισες μόνος σου μόλις τώρα. Υπάρχει μόνο μία σκάλα που οδηγεί στον πάνω όροφο, αυτή εδώ. Συμφωνείς ως εδώ;»

Ο Χένρι κατένευσε.

«Επομένως, όποιος δολοφόνησε τον Μπάνι πρέπει να ανέβηκε από κείνη τη σκάλα». Του έδειξε στη σκιά τη στροφή της σκάλας, εκεί όπου τα σκαλοπάτια έστριβαν και έχαναν για λίγο όλο τους το φως. «Και να κατέβηκε επίσης αποκεί. Κι εσύ κάθесαι εδώ στην αρχή της σκάλας από την ώρα που γυρίσαμε από το φαγητό».

Ο Χένρι σήκωσε τους ώμους. «Και λοιπόν; Δεν πιστεύω να ισχυρίζεσαι ότι έχω κάποια σχέση με αυτό που έγινε;»

«Αυτό ακριβώς ισχυρίζομαι. Ή είδες τον δολοφόνο να ανεβαίνει τη σκάλα ή ανέβηκες πάνω εσύ κι αυτό σημαίνει ότι είσαι ή ο δολοφόνος ή συνένοχός του. Και δεν νομίζω ότι έχεις μείνει εδώ αρκετά για να έχεις κάνει φίλους».

Ο Χένρι έκλεισε τα μάτια και συγκεντρώθηκε στα λόγια της. «Ανοησίες. Κάποιος μπορεί να πέρασε χωρίς να τον αντιληφθώ. Δεν πρόσεχα τη σκάλα».

«Κάποιος πέρασε χωρίς να τον αντιληφθείς μέσα σε ένα ήσυχο λευκό δωμάτιο; Τι ήταν, Χένρι, ποντίκι ή μπαλαρίνα;»

«Δηλαδή πιστεύεις πραγματικά ότι τον σκότωσα;» Είδε το όλο επιχείρημά της και σηκώθηκε όρθιος σε διαμαρτυρία. «Όμως, Μέγκαν, υπάρχει και κάτι άλλο που δεν το ανέφερες. Μπορεί να καθόμουν εδώ από την ώρα που γυρίσαμε χωνεύοντας το φαΐ μου, αλλά κι εσύ καθόσουν εδώ μαζί μου».

Η Μέγκαν έγειρε το κεφάλι στο πλάι. «Αυτό είναι αλήθεια σε μεγάλο βαθμό. Όμως θυμάμαι τουλάχιστον τρεις φορές που βγήκα έξω για να πάρω αέρα. Αναρωτιέμαι μήπως γι' αυτό κάπνιζες τόσο πολύ, για να με κάνεις να φύγω. Δεν ξέρω πόση ώρα χρειάζεται για να καρφώσεις ένα μαχαίρι στην πλάτη κάποιου, αλλά φαντάζομαι ότι μπορεί να γίνει πολύ γρήγορα. Το πλύσιμο των χεριών μετά θα σου πάρει μάλλον την περισσότερη ώρα».

Ο Χένρι κάθισε πάλι. «Θεέ μου» είπε ενώ προσπαθούσε να βολευτεί «μιλάς σοβαρά, ε; Μόλις βρήκαμε τον φίλο μας νεκρό πάνω κι εσύ υποστηρίζεις σοβαρά ότι το έκανα εγώ; Βασισμένη σε τι; Στο γεγονός ότι καθόμουν κοντά σε μια σκάλα; Όταν γνωρίζουμε ο ένας τον άλλο σχεδόν δέκα χρόνια;»

«Οι άνθρωποι αλλάζουν».

«Αυτό είναι αλήθεια. Τώρα πια πιστεύω ότι ο Σαίξπηρ είναι υπερεκτιμημένος και δεν πηγαίνω πια στην εκκλησία. Όμως πιστεύω ότι κάποιος θα μου το έλεγε αν έφευγα από το σπίτι μου χωρίς την ηθική μου».

«Μην το παίρνεις προσωπικά. Απλώς ενώνω τις τελίτσες. Εσύ ήσουν εδώ συνέχεια, έτσι δεν είναι;»

«Να μην το παίρνω προσωπικά;» Ο Χένρι κούνησε το κεφάλι του σαν να μην πίστευε στα αυτιά του. «Δεν έχεις διαβάσει ποτέ αστυνομικό μυθιστόρημα, Μέγκαν; Ο φόνος μπορεί να έγινε με ένα εκατομμύριο τρόπους. Μπορεί να υπάρχει κάποιο μυστικό πέρασμα που οδηγεί πάνω».

«Εδώ είναι πραγματικότητα, Χένρι. Στην πραγματική ζωή αν υπάρχει μόνο ένας με κίνητρο και ευκαιρία, συνήθως είναι ένοχος».

«Κίνητρο; Και ποιο υποτίθεται ότι είναι το κίνητρό μου;»

«Γιατί μας ζήτησε να έρθουμε εδώ ο Μπάνι;»

«Δεν ξέρω».

«Νομίζω ότι ξέρεις. Μετά από πέντε χρόνια σιωπής γράφει και στους δυο μας και μας καλεί στο σπίτι του στην Ισπανία. Και ερχόμαστε και οι δύο τρέχοντας. Γιατί; Γιατί σχεδίαζε να μας εκβιάσει. Πρέπει να το ήξερες αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Να μας εκβιάσει; Γι' αυτό που έγινε στην Οξφόρδη;» Ο Χένρι παραμέρισε την ιδέα με μια κίνηση του χεριού. «Ο Μπάνι οδηγούσε το αυτοκίνητο».

«Κι εμείς όμως δεν είμαστε ακριβώς αθώοι, έτσι δεν είναι;»

«Ανοησίες. Εγώ ήρθα επειδή μου είπε ότι θα είσαι κι εσύ εδώ και ότι ήθελες να με δεις. Δεν υπήρχε τίποτα σχετικά με εκβιασμό».

«Έχεις το γράμμα μαζί σου;»

«Όχι».

«Οπότε έχουμε μόνο τον ισχυρισμό σου;»

Ο Χένρι κοίταξε για λίγο κάτω με άδαιο βλέμμα. «Σ' αγαπώ ακόμη, Μέγκαν. Γι' αυτό ήρθα. Ο Μπάνι ήξερε πολύ καλά τι να πει για να με κάνει να έρθω. Είναι απίστευτο που νομίζεις πως θα μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο».

Η Μέγκαν δεν κλονίστηκε. «Μακάρι να μπορούσα να ζήσω στον κόσμο σου, Χένρι. Κατά πάσα πιθανότητα μας φαντάζεσαι να τρέχουμε χαρούμενοι στα λιβάδια».

«Απλώς σου λέω πώς νιώθω».

«Κι εγώ, όπως σου είπα, απλώς ενώνω τις τελίτσες».

«Όμως...»

«Τι;» Τον κοίταξε καχύποπτα. Το χέρι της που κρατούσε το μαχαίρι έκανε μια σύσπαση. «Όμως τι, Χένρι;»

Αυτός σηκώθηκε πάλι, με το ένα χέρι στο κεφάλι του και το άλλο κολλημένο στον λευκό τοίχο. Μετά άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω. «Μην ανησυχείς, δεν θα σε πλησιάσω». Η Μέγκαν ήταν σε επιφυλακή, η μύτη του μαχαιριού ακολουθούσε τις κινήσεις του. «Όταν βγήκες έξω μερικά λεπτά για να πάρεις καθαρό αέρα, μπορεί να έφυγα κι εγώ. Δεν θα το ήξερες αν είχα φύγει. Και τότε μπορεί να χτύπησε ο δολοφόνος».

«Και όντως έφυγες;»

«Ναι» απάντησε ο Χένρι και κάθισε πάλι. «Πήγα να πάρω ένα βιβλίο από την κρεβατοκάμαρά μου. Τότε πρέπει να πέρασε ο δολοφόνος».

«Λες ψέματα».

«Όχι».

«Ναι. Θα το είχες πει νωρίτερα αν ήταν αλήθεια».

«Απλώς το ξέχασα, αυτό είναι όλο».

«Χένρι, σταμάτα». Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. «Δεν μου αρέσει να μου λένε ψέματα».

Ο Χένρι σήκωσε το χέρι του για να το δει η Μέγκαν. Δεν έτρεμε. «Για φαντάσου. Δεν λέω ψέματα».

Η Μέγκαν κλότσησε το πόδι της πολυθρόνας του και ο Χένρι αρπάχτηκε από το μπράτσο για να στηριχτεί. «Αρκετά τράβηξε αυτή η συζήτηση. Απλώς θέλω να ξέρω τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα».

«Κοίτα, δεν υπάρχει τηλέφωνο εδώ, έτσι είχα σκοπό να τρέξω κάτω στο χωριό και να φέρω την αστυνομία κι έναν γιατρό. Όμως, αν σκοπεύεις να τους πεις ότι είμαι ένοχος, αυτό δυσκολεύει τα πράγματα για μένα, έτσι δεν είναι;»

«Θα ανησυχήσουμε αργότερα για την αστυνομία. Αυτή τη στιγμή θέλω απλώς να βεβαιωθώ ότι, αν αφήσω αυτό το μαχαίρι, δεν θα καταλήξω στο κρεβάτι δίπλα στον Μπάνι. Γιατί τον σκότωσες;»

«Δεν τον σκότωσα εγώ».

«Τότε ποιος;»

«Πρέπει να μπήκε κάποιος και να τον σκότωσε».

«Για ποιο λόγο;»

«Πού θες να ξέρω;»

Η Μέγκαν κάθισε. «Κοίτα, Χένρι, θα σε βοηθήσω. Δεν είναι αδιανόητο να είχες κάποιο λόγο για αυτό που έκανες. Ο Μπάνι μπορούσε να γίνει απάνθρωπος, το ξέρουμε αυτό. Και απερίσκεπτος. Θα μπορούσα ίσως ακόμα και να σε συγχωρήσω για αυτό που έκανες με το πέρασμα του χρόνου. Όμως, αν θέλεις να πω φέματα για σένα, τότε πρέπει να πάψεις να δοκιμάζεις την υπομονή μου. Γιατί το έκανες τώρα; Και γιατί με αυτό τον τρόπο;»

«Μέγκαν, κοντεύω να τρελαθώ». Ο Χένρι έκλεισε τα μάτια του. Η ζέστη ήταν αφόρητη με όλες τις πόρτες και τα παράθυρα κλειστά. Ένωθε λες και οι δυο τους ήταν δείγματα σε αιώρηση μέσα σε λάδι για να τα μελετήσει κάποιος.

«Δηλαδή επιμένεις ακόμη ότι είσαι αθώος; Χριστέ μου, τα είπαμε αυτά, Χένρι. Δικάστηκες και καταδικάστηκες από σώμα ενόρκων, τα δώδεκα φυτά στις γλάστρες στον διάδρομο. Ήσουν εδώ συνέχεια. Τι άλλο μένει να πούμε;»

Ο Χένρι έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια. «Δώσε μου μια στιγμή να σκεφτώ». Τα χείλια του κινούνταν σιωπηλά καθώς

εξετάζε τις κατηγορίες της. «Μου προκάλεσες πονοκέφαλο, να πάρει». Σε μια παράλογη κίνηση, άπλωσε το χέρι κάτω και πήρε την κιθάρα από το δάπεδο δίπλα του. Άρχισε να παίζει με τις πέντε χορδές που απέμεναν. «Θα μπορούσε ο δολοφόνος να κρύβεται πάνω όταν γυρίσαμε από το φαγητό;» Το μέτωπό του έσταζε ιδρώτα. «Θα ήταν αδύνατο να φύγει. Εκτός αν το έκανε όταν γυρίσαμε. Βασικά... Βασικά, νομίζω ότι το βρήκα».

Σηκώθηκε πάλι. «Νομίζω ότι ξέρω τι έγινε, Μέγκαν».

Η Μέγκαν σήκωσε το κεφάλι προς το μέρος του, ένα ανάποδο καταφατικό νεύμα να συνεχίσει.

«Μέγκαν, άτιμη γυναίκα, απαίσιο φίδι. Εσύ τον σκότωσες».

Η Μέγκαν δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται καθόλου. «Μη λες βλακείες».

«Βλέπω ότι το σκέφτηκες καλά το πράγμα. Είμαστε δύο ύποπτοι με την ίδια ευκαιρία και ένα κίνητρο αρκετά ευρύ για να καλύπτει και τους δυο μας, έτσι το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να αρνηθείς τα πάντα για να τα φορτώσουν όλα σ' εμένα. Έτσι, το πράγμα θα κριθεί από το ποιος από τους δυο μας είναι καλύτερος ηθοποιός και ξέρουμε ποια είναι η απάντηση σ' αυτό».

«Όπως σου είπα ήδη, Χένρι, καθόσουν όλο το απόγευμα εδώ και φύλαγες το θύμα σου. Πώς θα μπορούσα να τον σκοτώσω εγώ λοιπόν;»

«Δεν χρειάζεται καν να με παγιδέψεις, να φυτέψεις πλαστά στοιχεία. Μπορείς απλώς να αρνείσαι τα πάντα μέχρι το τέλος. Αυτό ήταν το σχέδιό σου από την αρχή, έτσι δεν είναι; Όταν φτάσει η αστυνομία, θα βρει δύο ξένους εδώ κι ένα πτώμα. Ο ένας θα είμαι εγώ, ταραγμένος και ασυνάρτητος, να ισχυρίζομαι ότι κάποιος πρέπει να πέρασε μπουσουλώντας ανάποδα στο ταβάνι για να φτάσει στη σκάλα χωρίς να τον δω και ο άλλος θα είσαι εσύ, με απόλυτο έλεγχο, που θα αρνείσαι τα πάντα. Το ρόδο της Αγγλίας ενάντια σε ένα κτήνος. Ξέρουμε και οι δύο

ποιον θα πιστέψουν. Και πώς θα μπορούσα εγώ να τους πείσω για το αντίθετο; Δεν μπορώ ούτε να παραγγείλω έναν καφέ σ' αυτή τη χώρα».

«Αυτή είναι η θεωρία σου; Και πώς πέρασα χωρίς να με δεις, Χένρι; Μπουσουλώνοντας ανάποδα στο ταβάνι, όπως είπες; Ή έχεις βρει κάτι πιο πειστικό τα τελευταία είκοσι δευτερόλεπτα;»

«Δεν χρειάζεται να βρω τίποτα. Η ερώτηση είναι λάθος». Ο Χένρι σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο. Δεν τη φοβόταν πια. «Είναι αλήθεια ότι ο πάνω όροφος του σπιτιού είναι κλειδωμένος από παντού. Και ότι ο μόνος τρόπος για να ανεβείς είναι η σκάλα. Και είναι αλήθεια ότι καθόμουν εδώ όλο το απόγευμα μετά το φαγητό, αφότου ανέβηκε ο Μπάνι στο δωμάτιό του. Δεν πήγα ούτε στην τουαλέτα. Αλλά είναι επίσης αλήθεια πως όταν γυρίσαμε, ζεσταινόμουν και ήμουν βρόμικος από τον δρόμο και πήγα να πλυθώ. Σ' άφησα να κάθεται εδώ μόνη, ακριβώς εδώ. Και όταν γύρισα, δεν είχες κινηθεί. Μου πήρε γύρω στα εννιά δέκα λεπτά για να πλύνω το πρόσωπο, τον λαιμό και τα χέρια μου. Έλειψα τόσο λίγο που σχεδόν το ξέχασα. Αλλά πόση ώρα χρειάζεται για να καρφώσεις ένα μαχαίρι στην πλάτη κάποιου;»

«Αυτό έγινε πριν από ώρες».

«Πριν από τρεις ώρες. Και πόση ώρα νομίζεις ότι είναι νεκρός; Το αίμα έχει φτάσει στον διάδρομο».

«Μόλις είχαμε μπει μέσα. Ο Μπάνι μόλις είχε ανεβεί πάνω. Δεν θα είχε κοιμηθεί καν».

«Ναι, αλλά ήταν τόσο μεθυσμένος ώστε δεν είχε σημασία. Μόλις έπεσε μπρούμυτα στο κρεβάτι, ήταν τελείως ανυπεράσπιστος».

«Αυτό είναι λοιπόν; Με κατηγορείς ότι τον σκότωσα εγώ;»

Ο Χένρι χαμογέλασε, περήφανος με τη λογική του. «Ακριβώς».

«Είσαι αξιολύπητος και βλάκας. Ο Μπάνι είναι νεκρός κι εσύ θέλεις να παίξεις παιχνίδια; Το ξέρω ότι ήσουν εσύ. Γιατί το κάνεις αυτό;»

«Θα μπορούσα να σε ρωτήσω το ίδιο πράγμα».

Η Μέγκαν σώπασε για λίγο για να το σκεφτεί. Το χέρι της που κρατούσε το μαχαίρι χαλάρωσε. Ο Χένρι είχε πάει στο παράθυρο και κοίταζε έξω, μέσα από το βρόμικο τζάμι φαίνονταν κόκκινοι λόφοι σαν στεφάνι πάνω από το κεφάλι του. Την κέντριζε με την έλλειψη φόβου που έδειχνε. Ήταν ένας τρόπος για να επιβάλει την εξουσία του.

«Κατάλαβα τι κάνεις» είπε η Μέγκαν. «Το βλέπω πολύ καθαρά τώρα. Είναι θέμα φήμης, έτσι δεν είναι; Είμαι ηθοποιός. Ένα τέτοιο σκάνδαλο θα με κατέστρεφε. Εφόσον υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία, θα καταστραφεί η υπόληψή μου. Πιστεύεις ότι έχω να χάσω περισσότερα από σένα και γι' αυτό θα είμαι υποχρεωμένη να συνεργαστώ;»

Ο Χένρι γύρισε προς το μέρος της. Το δυνατό φως πίσω του τον έκανε να φαίνεται ηλιοκαμένος. «Νομίζεις ότι η ουσία εδώ είναι η επαγγελματική φήμη σου; Δεν έχουν όλα σχέση με την καριέρα σου, Μέγκαν».

Η Μέγκαν δάγκωσε το κάτω χείλι της. «Προφανώς δεν θα το παραδεχτείς, έτσι δεν είναι; Πρώτα θα μου δείξεις πόσο πεισματικά θα τα αρνηθείς όλα. Και μετά τι θα γίνει; Όταν θα με πείσεις ότι δεν μπορώ να κερδίσω, ότι η καριέρα μου θα καταστραφεί αν δεν συνεργαστώ μαζί σου, θα κάνεις την πρότασή σου. Θα βρεις κάποιο ψέμα και θα μου ζητήσεις να το επιβεβαιώσω. Αν αυτό προσπαθείς να κάνεις, θα είναι καλύτερα να μου πεις την αλήθεια».

Ο Χένρι αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω γιατί τα λες όλα αυτά. Σου εξήγησα τις συνθήκες του εγκλήματος. Αλλά ακόμα και ο καλύτερος αστυνομικός δεν μπορεί να κάνει

τίποτα όταν είναι αντιμέτωπος με μια ολοκληρωτική άρνηση. Τι θα μπορούσα να κάνω τότε; Να τραβάω τα μαλλιά μου, τίποτε άλλο. Αλλά δεν νομίζω ότι μου πάει η φαλάκρα».

Η Μέγκαν τον κοίταζε. Δεν μίλησαν καθόλου για ένα λεπτό περίπου. Τελικά η Μέγκαν άφησε το μαχαίρι στο τραπεζάκι δίπλα της και το γύρισε με τη λαβή προς το μέρος του.

«Ωραία» είπε. «Πάρε την κιθάρα σου και συνέχισε να παίζεις. Εγώ κατηγορώ εσένα κι εσύ εμένα, προφανώς αυτή είναι η κατάσταση. Όμως, αν νομίζεις ότι είμαι από τις γυναίκες που σπάνε και πιστεύουν ότι ο ουρανός είναι πράσινος μόνο και μόνο επειδή το λέει ένας άντρας, με υποτιμάς».

«Και αν εσύ νομίζεις ότι μπορείς να το αρνείσαι πεισματικά και όταν πεταρίσεις τα βλέφαρά σου, εγώ θα κελαηδήσω ό,τι θέλεις, τότε εσύ έχεις υπερτιμήσει τις δυνάμεις σου».

«Α». Η Μέγκαν ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Μα είπες ότι μ' αγαπάς ακόμη».

Ο Χένρι κάθισε στην πολυθρόνα απέναντί της. «Σ' αγαπώ και γι' αυτό κοντεύω να τρελαθώ. Θα σου τα συγχωρήσω όλα αν παραδεχτείς ότι τον σκότωσες».

«Τότε ας μιλήσουμε για κάτι που δεν έχουμε ξανασυζητήσει ως τώρα». Η Μέγκαν πήρε πάλι το μαχαίρι και στα μάτια του Χένρι φάνηκε πραγματικός φόβος για μια στιγμή. «Έχεις μια βίαιη πλευρά, Χένρι. Σε έχω δει μεθυσμένο, σε έχω δει να αρχίζεις καβγάδες με αγνώστους επειδή δεν σου άρεσε ο τρόπος που με κοίταξαν. Σε έχω δει να φωνάζεις, να ουρλιάζεις, να σπας ποτήρια. Θα τα αρνηθείς κι αυτά;»

Ο Χένρι κοίταζε στο δάπεδο. «Όχι, αλλά αυτά έγιναν πριν από πολύ καιρό».

«Με έχεις δει ποτέ εμένα να φέρομαι έτσι;»

«Ίσως όχι, αλλά μερικές φορές γίνεσαι απάνθρωπη».

«Μια κοφτερή γλώσσα δεν σκότωσε ποτέ κανέναν».

Ο Χένρι σήκωσε τους ώμους. «Ωραία, είμαι οξύθυμος. Αυτός ήταν ο λόγος που δεν ήθελες να με παντρευτείς;»

«Όχι μόνο. Αλλά κι αυτό δεν βοήθησε».

«Έπινα πολύ εκείνο τον καιρό».

«Ήπιες πολύ και στο φαγητό».

«Όχι πολύ. Όχι όπως τότε».

«Προφανώς όμως ήταν αρκετό».

Ο Χένρι αναστέναξε. «Αν ήθελα να σκοτώσω τον Μπάνι, θα το είχα κάνει με κάποιο καλύτερο τρόπο».

«Χένρι, ξέρω ότι ήσουν εσύ. Το ξέρουμε και οι δύο ότι ήσουν εσύ. Για τι πράγμα ακριβώς προσπαθείς να με πείσεις; Ότι έχω τρελαθεί;»

«Θα μπορούσα να πω κι εγώ το ίδιο, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δεν θα μπορούσες». Η Μέγκαν πήρε το μικρό μαχαίρι και το κάρφωσε στο μπράτσο της πολυθρόνας. Η λεπίδα διαπέρασε την ταπετσαρία και μπήχτηκε στο ξύλο. «Ο Μπάνι είναι πάνω μέσα στα αίματα κι εμείς καθόμαστε εδώ και μαλώνουμε. Τι θα σκεφτούν οι αστυνομικοί όταν μάθουν πώς περάσαμε το απόγευμα;»

«Όλα αυτά είναι σαν κακό όνειρο».

Η Μέγκαν έκανε μια ενοχλημένη γκριμάτσα. «Άλλη μια φτηνή παρομοίωση».

«Κοίτα, αν τελικά περάσουμε έτσι το απόγευμα, θα ήθελα να έχω ένα ποτό στο χέρι μου. Θέλεις κι εσύ;»

«Είσαι άρρωστος» είπε η Μέγκαν. Και ο Χένρι έβαλε ένα ουίσκι.

Μισή ώρα αργότερα δεν είχε αλλάξει τίποτα. Είχαν επανεξετάσει την κατάσταση κάμποσες φορές χωρίς να καταλήξουν πουθενά.

Ο Χένρι τελείωσε το ποτό του. Κρατούσε το άδειο ποτήρι μπροστά στα μάτια του και κοίταζε από μέσα το παραμορφωμένο δωμάτιο κινώντας το χέρι του δεξιά αριστερά. Η Μέγκαν τον παρακολουθούσε και αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατό να του αποσπούν την προσοχή τέτοια πράγματα.

Ο Χένρι την κοίταξε. «Θα πιω άλλο ένα και στοπ. Θέλεις;»

Οι πόρτες και τα παράθυρα ήταν ακόμη κλειστά και η ζέστη ήταν αποπνικτική. Ήταν σαν να είχαν συμφωνήσει να αυτοτιμωρηθούν.

Η Μέγκαν κατένευσε. «Θα πιω ένα ποτό μαζί σου».

Ο Χένρι πήγε στο ντουλάπι με τα ποτά και γέμισε δύο μεγάλα ποτήρια από το ψηλό μπουκάλι του ουίσκι. Ήταν ζεστό, φυσικά. Πήρε το ένα στο χέρι του, το στριφογύρισε ρυθμικά και της έδωσε το άλλο. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα όταν είδε την ποσότητα, τα δύο τρίτα του ποτηριού ουίσκι. «Ένα τελευταίο ποτό» της είπε.

«Πρέπει να συζητήσουμε τι θα κάνουμε» είπε η Μέγκαν «αν θεωρήσουμε ότι δεν θα ομολογήσει κανείς από τους δυο μας. Είναι απαραίτητο να ανακατέψουμε την αστυνομία; Κανείς δεν ξέρει ότι είμαστε εδώ. Ίσως θα μπορούσαμε απλώς να φύγουμε τη νύχτα».

Ο Χένρι ήπια μια γουλιά σιωπηλός. Έμειναν έτσι αρκετά λεπτά, με τη Μέγκαν να κρύβει το ποτήρι της με το χέρι. Τελικά το σήκωσε, αλλά σταμάτησε πριν το φέρει στα χείλια της. «Πώς ξέρω ότι δεν είναι δηλητηριασμένο;»

«Μπορούμε να αλλάξουμε ποτήρια» είπε ο Χένρι.

Η Μέγκαν σήκωσε τους ώμους. Δεν άξιζε καν τον κόπο. Ήπια μια μικροσκοπική γουλιά. «Η γεύση είναι μια χαρά» είπε. Ο Χένρι την κοίταζε σιωπηλός με έναν τρόπο που της προκάλεσε αμηχανία. «Από την άλλη μεριά, για να αποφύγουμε κάθε αμφιβολία...» Ο Χένρι αναστέναξε και της έτεινε το ποτήρι του. Αυτή το πήρε και του έδωσε το δικό της.

Ο Χένρι κάθισε πάλι στην πολυθρόνα του εξαντλημένος και ύψωσε το ποτήρι του. «Στον Μπάνι».

«Στον Μπάνι λοιπόν».

Το ουίσκι ήταν πορτοκαλί και πύρινο σαν το επικείμενο ηλιοβασίλεμα. Ο Χένρι σήκωσε πάλι την κιθάρα και γρατζουνισε την ίδια αδέξια μελωδία με πριν. «Ξαναγυρίσαμε εκεί απ' όπου αρχίσαμε» είπε με έναν στεναγμό.

«Όπως είπα, πρέπει να συζητήσουμε τι θα κάνουμε τώρα».

«Θέλεις να πω ότι μπορούμε απλώς να το σκάσουμε μαζί και να προσποιηθούμε ότι δεν ήμαστε ποτέ εδώ; Όπως και την προηγούμενη φορά. Αυτό ήταν το σχέδιό σου από την αρχή, έτσι δεν είναι;»

«Γιατί μου το κάνεις αυτό;» Η Μέγκαν άφησε το ποτήρι της και κούνησε το κεφάλι. «Επειδή ακύρωσα τον αρραβώνα μας; Μα αυτό έγινε πριν από τόσο καιρό».

Οι γουλιές του ουίσκι είχαν γίνει σαν σημεία στίξης στη συζήτηση για τον Χένρι. Όμως μετά από αυτή την ερώτηση αφιέρωσε περισσότερο χρόνο κι άναψε τσιγάρο. «Θα το ξαναπώ, Μέγκαν. Σ' αγαπώ ακόμη».

«Χαίρομαι που το ακούω». Τον κοίταξε με προσμονή. «Άρχισες να ζαλίζεσαι, Χένρι;»

Στην αρχή ο Χένρι απόρησε, μετά κοίταξε το ποτήρι του. Το είχε αδειάσει σχεδόν όλο, έμενε μόνο ένα δάχτυλο ποτό. Πήγε να το πάρει από το τραπεζάκι και ανακάλυψε ότι το αριστερό του χέρι είχε μουδιάσει σχεδόν τελείως. Το άμορφο, αδέξιο χέρι του πέταξε το ποτήρι στο δάπεδο όπου έσπασε, ένας καφέ κύκλος πάνω στα λευκά πλακάκια. Την κοίταξε πάλι. «Τι έκανες;»

Το τσιγάρο έπεσε από το στόμα του μέσα στο άνοιγμα της κιθάρας, αφήνοντας μια στήλη καπνού να υψώνεται ανάμεσα στις χορδές. Το πρόσωπό της δεν έδειχνε κανένα συναίσθημα, μόνο μια υποψία ανησυχίας.

«Μέγκαν».

Ο Χένρι έπεσε από την καρέκλα του μπροστά, το μισό του σώμα ήταν παγωμένο. Η κιθάρα αναπήδησε στο πλάι. Έμεινε μπρούμυτα στο λευκό δάπεδο τρέμοντας χωρίς ρυθμό. Από το στόμα του έτρεξε σάλιο κι έκανε μια λιμνούλα στο πλακάκι μπροστά του.

«Αυτό είναι το θέμα με τα ψέματα, Χένρι». Η Μέγκαν σηκώθηκε δεσπόζοντας από πάνω του. «Από τη στιγμή που θα αρχίσεις δεν μπορείς να σταματήσεις. Πρέπει να τα ακολουθήσεις εκεί όπου θα σε οδηγήσουν».

ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ CAPITAL CRIME

ΣΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

**Κάθε μυστήριο φόνου ακολουθεί ορισμένους κανόνες.
Πρέπει να υπάρχει τουλάχιστον ένας ύποπτος.
Τουλάχιστον ένα θύμα.**

Τη δεκαετία του 1930, ο Γκραντ Μακάλιστερ,
καθηγητής μαθηματικών και συγγραφέας ιστοριών μυστηρίου,
προσδιόρισε αυτούς τους κανόνες και τους εφάρμοσε
σε μια συλλογή επτά διηγημάτων.

Και μετά εξαφανίστηκε.

Η Τζούλια Χαρτ κατάφερε να βρει τα ίχνη του. Επιμελήτρια
σε έναν από τους μεγαλύτερους εκδοτικούς οίκους του Λονδίνου,
έχει ορισμένα ερωτήματα σχετικά με το έργο του.
Και θέλει να μάθει γιατί σταμάτησε να γράφει.

**Σύντομα όμως θα ανακαλύψει ότι κάποιες ιστορίες
είναι καλύτερο να μένουν στο σκοτάδι.**

**Ένα κομψά δομημένο, μοναδικό θρίλερ που αποτελεί νοητική πρόκληση
και γραπώνει τον αναγνώστη σαν μέγγενη.**

SOPHIE HANNAH, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

**Ο Alex Ravesi γνωρίζει το είδος απέξω και ανακατωτά. Ένα από τα πιο
ψυχαγωγικά αστυνομικά μυθιστορήματα της χρονιάς.**

SUNDAY TIMES

ISBN:978-618-03-2673-4

9 786180 326734

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82673

metaixmio.gr